

יחידה מכל משפחתה עלתה אמא ארצה. הוריה שהיו אנשים אמידים וכפי הנראה לא חסר להם דבר, לא יכולו להבין בשום פנים ואופן על מה ולמה עוזבים אנשים ממקום טוב כלכך ונודדים לארץ לא נודעת או יותר נכון נודעת הארץ מדבר ושםמה. כאשר באו, בלית ברירה, להפרד מأتנו לפניו צאתנו מרוסיה — לא נותר להם אלא לומר: "משור געים, הולכים לקבור עצם חיים".

שש נפשות מונתת משפחתנו עת עליינו ארצה. אב, אם וארבעת ילדיהם. הבכור בן שעשרה והצעיר — תינוק בחיתוליו. — "איך יכולתי לטפל בתינוק, להלבשו ולהחללו על סיפונו אוניה המיועדת להובלת משא יותר מאשר להולכת נסעים, ובעיצומו של חורף" — הייתה אמא אומרת וחזרת ואומרת כל אימת שהיתה משיחה בשלושת שבועות המשע. ניתנו לשער מה ארוכים היו אותם שלושה שבועות.

בשנת תרס"ד בחודש אדר, כמשוער, הורידונו סוררים ערבים מהאוניה שעגנה במרחיק מה מן החוף, לסייעת משרטים — והשיטונו לחוף יפו. ומיפו — לעבודה המיווחלת, עבודה מורה עברי במושבה עברית בארץ-ישראל — לקס-טינה, היא באר-טובייה.